

кжса отъ върха — отъ най-хубавитѣ. На едно мѣсто той се издигна на прѣсти, прострѣ ржка и опъна единѣ стрѣкъ. Но току що го прѣви, той подскочи и извика отъ болка. Стеблото на трендафела бѣше бодливо. Едно трънче се заби въ малкото му прѣсче и той заплака.

— Ухъ, тате, колко бодливо цвѣте билъ трендафела. Азъ не щж трендафелъ, не щж вече да дохождамъ тука.

— Не е така, Генчо, трендафела бode малкитѣ и неопитнитѣ дѣца, които не знахтъ, какъ да го откъснатъ, но не е тъй и съ онѣзи тамъ берачи. Иди да ти наберхтъ.

Слѣдъ малко Генчо имаше цѣла китка (букетъ) отъ червени и бѣли цвѣтове.

Подиръ това Генчо и баща му се върнахъ у тѣхъ. Подъ стрѣхата на двора имаше направени малки печи върху които бѣхъ поставени казани. Генчо много пжти виждаше тѣзи печи, но не му идеше на умъ защо сж. Сега вече разбра. Въ пещитѣ горѣше огънь, а въ казанитѣ врѣше цвѣте отъ трендафелъ. Казанитѣ бѣхъ захлупени здраво отъ горѣ, та парата нѣмаше отъ кждѣ да излѣзе на вьнь. Тя минаваше прѣзъ една дълга трѣба, прокарана прѣзъ единъ чибуръ (каца) съ студена вода. На края на всѣка трѣба имаше завързано по едно шише, въ което капѣше нѣщо. Това бѣше трендафелова вода.

Генчо се обърна назадъ. Тамъ на една полица бѣхъ наредени разни шишета, надписани: „розово масло“. Той не бѣше чувалъ още тази дума и не ъж разбра.

— Тате, какво е това въ шишетата? Азъ не съмъ виждалъ още „розово масло“.

Баща му сне прѣдпазливо едно и рассказа на Генча, че това масло се добива отъ трендафела, че нѣкои хора наричатъ трендафела „роза“, за това и маслото се нарича „розово масло“. Той продължи, че розовото масло се добива много мжчно, но миризмата му е много приятна, за това се продава скжпо.

— А колко струва една ока розово масло?